

Giới thiệu Đào Yêu

Đào Yêu của tác giả Cửu Lộ Phi Hương là câu chuyện ngắn xoay quanh cuộc sống cũng như cuộc tình của hai người bạn họ...

Một người là minh chủ võ lâm trên giang hồ, tài nghệ cao cường nhưng lại nghèo rớt mồng tơi. Không đủ ăn đủ mặc lại còn bị môn đồ phản lại đẩy xuống hoàng tuyền. Người kia là yêu tinh ngàn năm tu luyện, là một người đào hoa nhưng lại gần như là chết đi sống lại...

Hai người họ đã gặp nhau trong hoàn cảnh không mấy đẹp đẻ nhưng lại luôn luôn bên nhau, liệu câu chuyện giữa hai người họ sẽ ra sao ?!!

Bạn đang đọc truyện *Đào Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Trong đám đông tìm nàng

Cuối tháng tư, hương xuân vừa hết, hán từng bước bước lên đài cao, bên dưới người người vây quanh tầng tầng lớp lớp.

Xuống tay hạ sát giáo chủ ma giáo làm loạn, kể từ giờ phút này giữa chốn võ lâm không có người dám nhìn thẳng mắt hán. Lăng Tiêu kiếm trong tay nhiễm đỏ máu tươi, hán đứng trên vạn người, đến khi nhìn lại, chúng nhân nhìn hán không ai không có cảm kích.

Kiểm thép chỉ thẳng trời cao, hán ngira mặt hồ lớn, “Ma giáo đã tận!”. Âm thanh hùng hồn rần rỏi, tựa như muốn vuron tận trời cao.

Mấy vạn người bên dưới reo hò hưởng ứng, thanh âm vang vọng một góc trời, có người vui cũng có kẻ buồn, có người cười vang sáng khoái, cũng có kẻ thần thái sững sờ.

Ba năm trước ma giáo lớn mạnh xâm lấn Trung Nguyên, khắp nơi dân chúng lầm than, nhà tan cửa nát. Cũng từ lúc đó, những người nuôi chí báo thù tập trung lại một nơi, trong đó có Thượng Quan Kỳ Hoa.

Chỉ là, hán mang thù hận là thật, một lòng báo thù cũng là thật, nhưng hiện giờ, hán lại muốn buông trường kiếm trong tay, rời đi khỏi nơi này

Đôi con ngươi sâu thẳm quét qua đám người, cách đó không xa dưới gốc cây dương lớn, nữ tử áo hồng lặng yên ngắm nhìn khung cảnh. Ánh mắt hai người gặp nhau, nàng cười tươi, lưỡi biếng giờ ngón tay cái vói hán, mặc dù quá xa không nghe thấy, nhưng hán cũng biết, nàng đang nói: “Được lắm, không hổ là nam nhân của ta!”

Hán thu kiếm, trên cao ánh nắng ảm áp tràn ngập, vậy mà toàn thân hán bị máu tươi nhiễm đỏ lại lạnh toát, “A Chúc.”

Tiếng gọi rất nhỏ theo gió trời đi xa, nữ tử dưới tán cây dương khuôn mặt tươi cười dần dần biến sắc, gió mát tháng tư lướt qua, đem theo lá cây bay xuống, nhưng chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, tay áo hồng nhạt khẽ lay động, tán mát đi như sương khói.

Tan đi?

Nét cười trên môi còn chưa biến mất, con ngươi đã co rút mảnh liệt. Đám người vây quanh hán sắc mặt phút chốc tái nhợt, chỉ thấy hán thi triển khinh công, lướt qua vai mọi người phi thân đến gốc cây dương.

Tháng sáu năm Nguyên Vũ thứ tám.

Chân núi Lạc Đà Phong, một quán trà nhỏ nằm ven đường.

Ông lão bán trà đưa bát trà lớn tới trước mặt người mới đến, hán mang mũ rộng vành, không nhìn rõ mặt. “Ngươi đi đường chắc mệt mỏi? Có muốn ăn gì cho đỡ đói không?”

“Không cần”.

Giọng nói người đó có chút khàn khàn, nghe như đã lâu không nói chuyện với ai. Nghĩ cũng đúng, một mình một người ra đi, làm gì có ai để nói chuyện, lão nhân nhớ tới đứa con đi làm ăn xa, trong lòng không khỏi chua xót. “Ngươi là muốn đi qua đóc Bách Lý phía trước sao?”

“Ừm”. Không nghĩ tới ông lão lại cùng hán tiếp lời, nam tử trả lời có chút chậm chạp, xem ra ngày thường không có giao tiếp với người khác.

“Nhìn ngươi ăn mặc như người lưu lạc giang hồ, có khi nào nghe nói qua Thượng Quan Kỳ Hoa, thống lĩnh quân binh tháng trước tiêu diệt ma giáo không?”

Người kia nhất thời ngừng lại, chỉ nghe hán hồ hững xác nhận, cũng không có nói ra thân phận của mình.

Thượng Quan Kỳ Hoa lạnh nhạt trả lời, ông lão tuy vậy nhưng vẫn hăng hái nói tiếp, người đi ngang qua con đường này không có nhiều, có thể kiên nhẫn nghe lão nói chuyện lại càng ít, hôm nay gặp được một kẻ ít lời, lão cũng không quan tâm người ta có thích hay không, chỉ chăm chăm kể tường tận mọi điều cho hắn nghe.

“Hm, người chắc cũng biết Thượng Quan Kỳ Hoa năm đó chỉ là thiếu môn chủ của một môn phái nhỏ, tên là La Phù Môn, môn phái đó ở ngay trên Lạc Đà Phong kia, ba năm trước, ma giáo xâm phạm Trung Nguyên vô lâm, La Phù Môn đương nhiên không tránh khỏi vận rủi, thiếu môn chủ kia may mắn được thuộc hạ tận trung cứu ra ngoài, sau đó trốn vào trong sườn núi Bách Lý Pha”.

Trung thành sao ... Thượng Quan vẫn còn nhớ kỹ, lúc mới gặp A Chúc, hắn đã bị chôn sống đến ngang cổ, đang chờ chết, nàng nhìn hắn nói: “Chắc chắn, nhìn mấy tên thuộc hạ không bằng heo chó kia, người chưa chết đã bị chôn. Nhưng mà không sao, như vậy lại đúng ý ta, người cứ nằm yên trong đất, ngoan ngoãn làm chất dinh dưỡng cho ta đi!”

Hắn chưa kịp nhớ thêm điều gì, đã bị lão nhân cắt ngang, “Có người nói Thượng Quan Kỳ Hoa gặp được thần tiên, ở trong núi tròn một năm, lúc đi ra không chỉ có nhiều tiền bạc, còn học thêm được võ công tuyệt thế, những điều này, đều là truyện trên giang hồ đồn đại, nhưng nhiều người không biết chính là, lúc Thượng Quan Kỳ Hoa từ trong núi đi ra, chính ông lão ta đã từng nhìn thấy hắn.

“Khi đó vừa lúc con ta rời nhà đi làm ăn xa, ta ở nhà không có việc gì làm, liền thay hắn đến trông nom quán trà, ngày ấy ta vẫn còn nhớ rõ, chính là ngày đầu tiên ta bán quán, liền thấy hai người trẻ tuổi từ vùng cỏ hoang trong núi đi ra. Một người là Thượng Quan, còn có một tiểu cô nương, ăn vận xiêm y hồng nhạt, xem ra có vẻ thân thiết với Thượng Quan Kỳ Hoa, cô nương đó gọi thẳng tên hắn không nói, còn ôn áo nói cái gì cây không thể đi bộ, không đi được, muốn hắn cõng, cuối cùng Thượng Quan Kỳ Hoa lại nhượng bộ cõng nàng đi. Người chắc không tin, thì ra Thượng Quan Kỳ Hoa yêu vợ như thế, nhưng mà cô nương đó quả thực mỹ lệ, tựa như hoa đào mùa xuân mới nở, thật là đẹp!”

Đúng vậy.

Thượng Quan còn nhớ rõ, hắn bị chôn trong đất, vừa mở mắt ra nhìn thấy A Chúc, khoảnh khắc đó ánh nắng rọi trên thân thể nàng, hình ảnh đó hắn cho đến cuối đời cũng không quên được.

“Nam nhân, làm phân bón cho ta đi”.

Nàng nói, không hề kiêng kị chút gì.

A Chúc không ngại đem tình cảnh sắp sửa chết héo nói cho Thượng Quan, kèm theo si và mấy tên thuộc hạ ngu xuẩn, rồi khinh bỉ đám truy binh ma giáo nhát gan, cuối cùng nói cho hắn, ý trời bắt hắn bị chôn ở đây, việc dùng hắn làm thức ăn là bất đắc dĩ, không làm khác được ...

A Chúc nói rất nhanh, tựa như muốn che dấu nội tâm bất ổn của nàng. Hay chính là tự hủy hoại bản thân, nhất định phải nhẫn tâm hơn nữa.

Thượng Quan biết, nàng mặt dù thoát nhìn là một yêu quái, nhưng nàng là một yêu quái tốt, không có ý xấu muốn giết người.

“Ta nghĩ có cách khác để giúp ngươi”. Thượng Quan không muốn chết, mối thù diệt môn hắn phải báo, hắn không thể vô cớ bỏ mạng ở chỗ này.

A Chúc chớp mắt nhìn hắn một hồi lâu, “Nói xem thế nào”.

“Đại ... Đại tiện ...”. Cho dù là xấu hổ, hắn cũng cắn răng mà nói ra, “Phân bón đó rất tốt, chỉ cần ta còn sống, thì không bao giờ hết ...”

A Chúc hí mắt quan sát hắn một hồi. “Ngươi không được chạy đấy”.

“Trước khi ngươi chân thân khôi phục trở lại, ta sẽ không chạy”.

A Chúc hào sảng vung tay lên. “Được, vậy ngươi tự mình chui lên đi”.

Thượng Quan hơi cứng đờ. “Ta chân tay đều bị đất nén chặt, làm sao tự ra được?”

A Chúc buông tay, “Ta cũng không có cách a, hiện giờ ngay cả một cái lá cũng không cầm lên được”. Chân thân quá suy yếu khiến A Chúc chỉ có thể hiển hiện thành hình người một cách mơ hồ, cũng không thể kết lại thành thực thể, cây cỏ trên mặt đất cũng xuyên qua được. “Ngươi nhìn đi ... A, được rồi”. A Chúc tựa như vừa nhớ ra cái gì, “Ta có thể lấy dương khí của ngươi”.

Vừa nói xong, nàng rất nhanh cúi đầu xuống, đột ngột hôn lên môi Thượng Quan Kỳ Hoa.

Hai mắt hắn trợn trừng, cảm buồn xuôi, cả người cứng ngắc, cực kì choáng váng.

A Chúc nhân cơ hội đưa đầu lưỡi hướng vào trong miệng hắn, chậm rãi hút đi dương khí của hắn, cơ thể nàng vốn hơi trong suốt từ từ trở nên rắn chắc, đầu lưỡi đầy đưa trong miệng hắn càng trở nên thật hơn.

Một thứ dịch ẩm áp mà dính dính bỗng nhiên chảy ra.

A Chúc lùi lại, lau vết máu trên mặt, chỉ vào mũi hắn nói: “Chắc chắn, nhìn mặt ngươi mà xem, ta sống nghìn năm nay, lần đầu tiên thấy nam nhân hôn môi lại chảy máu mũi”.

Bản tính Thượng Quan Kỳ Hoa vốn trầm mặc chất phác, lúc này cũng phần nộ cần môi, mặt đỏ rần, nói: “Đây là ... lần đầu tiên ...”

A Chúc nhú mi quan sát hẳn: “Lần đầu tiên không ổn sao? Vừa rồi cũng là lần đầu tiên của ta a”.

Thượng Quan xoay đầu, nhắm mắt. “Ngươi ... thắng rồi!”

A Chúc xắn tay áo, giúp hẳn đào đất xung quanh người lên, vừa đào vừa nói: “Người đừng có tìm cách chạy đấy, ta hút dương khí lại còn uống máu của ngươi, ngươi đi tới đâu ta cũng có thể tìm được. Từ hôm nay trở đi ngươi là người làm vườn của ta, mỗi ngày chăm bón, làm cỏ, bắt sâu cho ta! Nếu như dám lười biếng, hắc hắc, ta cũng có yêu lực, đối phó người khác thì thiếu, chứ với ngươi thì thừa đủ”.

Thượng Quan Kỳ Hoa vẫn nhớ rõ, khi nàng nói, khoe môi cùng gương mặt sáng bừng lên sức sống, mặc dù chân thân đã khô héo thành như vậy, nàng vẫn thông dong tự tại như trước ...

Cả thân người rục rờ như hòa đào ...

Khuôn mặt bên dưới mũi bắt giắc mềm đi, hẳn nhấp ngum trà đắng: “Phải, rất đẹp”. Tuy có vẻ bình thân, chỉ là trong lời nói mang theo vài phần chua xót.

Uống xong trà, từ biệt chủ quán, Thượng Quan Kỳ Hoa cầm Lăng Tiêu kiếm hướng về Bách Lý Pha mà đi, cũng không phải đi vào trong núi, mà đi tới vùng cỏ hoang, dựa vào kí ức, chậm rãi tìm kiếm nơi đó.

Bách Lý Pha trước đây là bãi tha ma, truyện kể xưa kia khắp nơi đều là ma quỷ, nhưng Thượng Quan biết, nơi này chỉ thỉnh thoảng xuất hiện tiểu yêu dọa người, hoàn toàn không có ma quỷ.

Đi tới nơi cũ trong trí nhớ, Thượng Quan nhìn cảnh vật trước mắt, chậm rãi bỏ mũ xuống.

Cỏ dại mọc cao hơn trước, nhưng gốc đào khô héo kia không thấy bóng dáng.

Hắn nhất thời hoảng hốt, A Chúc là đào yêu, cây hoa đào là bản thể của nàng, nếu như bản thể đã mất ...

Ngực hắn như bị ai bóp chặt, mặt trời trên cao làm hắn chói mắt. Thượng Quan hít sâu một hơi, tiếp tục đi lên phía trước, thanh kiếm Lăng Tiêu danh chấn giang hồ bị hắn dùng như cái liềm cắt cỏ, dọn dẹp hết cỏ dại xung quanh.

Bỗng nhiên trong đám bụi rậm, một khúc gỗ khô chắn ngang tầm mắt hắn, ngăn người, hắn đứng dậy, nhìn quanh bốn phía, cảnh sắc xung quanh dường như thay đổi, một cách chậm rãi hòa hợp với khung cảnh ba năm trước, gió nóng tháng 6 phất qua mặt hắn, tiếng gió thổi nhẹ nhàng toàn bộ biến thành tiếng gọi của nàng.

Thượng Quan Kỳ Hoa, Thượng Quan Kỳ Hoa ... cứ thế liên miên không dứt.

Giống như tháng 6 năm ấy

Bạn đang đọc truyện *Đào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1.2

A Chúc gạt đầu, buông hẳn ra, trầm mặc một lúc mới có phản ứng, “Ngươi vừa rồi nói, là đang chửi ta sao?”

“Không có”.

A Chúc nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, lập tức quên luôn chuyện đó, lại hăng hái kể hẳn nghe chuyện khác.

Thượng Quan Kỳ Hoa hạ mắt chăm chú nghe, nhưng trong lòng thầm nghĩ, yêu thụ này tuy sống ngàn năm, thực ra chỉ là một cô nương ngốc mà thôi.

Hắn thực ra vẫn biết, hai tháng trước đây, A Chúc vẫn là đề phòng hắn, ban đầu có thể uy hiếp ép buộc hắn chăm bón cây, sau lại không còn để việc đó trong lòng, thật lòng muốn đối tốt với hắn. Thỉnh thoảng còn có thể bỏ ra chút bạc, đưa cho hắn xuống núi mua ít đồ ăn.

Hắn không chạy trốn, bởi vì hắn muốn giữ lời hứa chăm sóc cho nàng. Mà A Chúc cũng không lo lắng, bởi vì nàng cơ bản đã quên lúc trước chính mình ép buộc hắn ở lại ...

A Chúc nói: “Nghe năm nay ngươi là người đầu tiên nghe ta nói nhiều như vậy. Ta thích ngươi”. Lời nói trong trẻo không chút nào che giấu nội tâm.

Nhưng Thượng Quan không thể, mỗi thù diệt môn vẫn canh cánh trong lòng, hấn chưa bao giờ quên thảm cảnh năm ấy, hai chữ báo thù, trở thành vết thương khắc sâu vào tim hấn.

Cho đến một hôm, trên thân cây A Chúc mọc ra một cái chồi non, nằng mùng như điên tóm chặt hấn nhảy nhót, yêu thương nhìn cái mông của hấn, tự cười một mình hồi lâu. Giống như hận mình không thể cắt nó đi, đặt lên bàn thờ mà cúng bái.

Bị A Chúc sung sướng lây nhiễm, hấn trên mặt cũng vẽ ra một nụ cười yếu ớt.

Chạng vạng hôm đó, một vị khách không mời xuất hiện, phá hồng không khí vui mừng, một con quạ đen không biết từ nơi nào bay tới tấn công A Chúc, muốn ăn thịt nằng.

Ô Nha yêu rất yếu, chưa đủ năng lực hóa thành người, A Chúc nếu có một nửa yêu lực, hai cái tát là có thể đánh bại, nhưng hết lần này đến lần khác lại không đuổi được nó đi.

A Chúc tuy rằng hiện tại sức yếu, nhưng nội đan* ít nhất cũng tu luyện được ngàn năm, con quạ đó ý đồ muốn cướp nội đan của nằng, mỗi lần xông đến đều đánh về phía bụng của nằng. Một người một quạ dùng thứ pháp thuật vụng về đánh nhau, người chết thì ta sống.

Thượng Quan ở một bên thấy lo lắng, nhưng hấn chỉ là môn chủ của một môn phái nhỏ, làm gì có sức để can thiệp, ba khối đá trong tay hấn ném ra thì hai khối đã rơi trúng đầu A Chúc.

Nằng tức giận mắng to: “Bỏ đi bỏ đi! Ngươi làm vương chân ta!”

Thượng Quan sùng sốt, sau đó hấn chạy đi thật, trong bóng đêm phủ kín Bách Lý Pha hình dáng hấn nhanh chóng biến mất không còn dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Đào Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 1.3

Thấy hấn chạy mất, A Chúc ngây người, Ô Nha yêu nhân cơ hội mở một nhát trúnng vào bụng nằng, lòi ra một khối thịt, A Chúc đau đớn, mồ hôi lạnh toát ra, thân thể hoảng loạn ngã xuống đất, quạ đen vội nhào tới, nằng đem hết toàn lực, cố sức tạo kết giới bảo vệ chính mình.

Thượng Quan Kỳ Hoa nếu thực sự muốn chạy thì đã chạy từ lâu, nhưng lần này ... hấn đi là vì con chó mực của vợ chồng bán trà dưới núi.

Kỳ thực hấn mơ ước thịt con chó đó đã lâu, nhưng ngại vì đôi vợ chồng đó rất tốt, vậy nên vẫn không dám hạ thủ, mà nay, hấn cảm tạ trời phạt vì mình không ra tay từ trước ...

Giết chó xong, hấn mang một chậu máu chạy về, đúng lúc thấy kết giới của A Chúc bị quạ đen phá hoại, hấn chỉ cảm thấy máu trong người đông cứng, không kịp suy nghĩ gì liền xông lên phía trước, giờ chân đá văng con quạ kia đi, sau đó dội toàn bộ chỗ máu lên người nó.

Ô Nha yêu bị bất ngờ, nhất thời hoảng sợ, nhìn cả người nhóp nhép bắn thiu, lập tức lửa giận bốc lên, lông trên người dựng đứng, lao thẳng tới Thượng Quan Kỳ Hoa, hấn lúc đó chỉ nhớ con quạ hai mắt trợn trừng, rít lên the the, đâm thẳng vào trái tim hấn ... Máu tươi phun ra, đau đớn vô hạn, hấn nghĩ mình chết chắc rồi, ý thức sau đó mờ dần, thần trí toàn bộ biến mất.

Đến khi hấn tỉnh lại, A Chúc mặt trắng bệch ngồi bên người, hấn vừa mở mắt, một giọt lệ nóng hổi rơi xuống trên mặt, A Chúc nức nở nói: “Ta còn tưởng ngươi không cần ta nữa!”

“Ta đi tìm máu chó mực ...”

A Chúc lắc đầu, Thượng Quan cho rằng nằng không tin hấn, trong lòng trở nên gấp gáp, thế nhưng vốn ăn nói vụng về, hấn không biết nên giải thích cho nằng thế nào.

A Chúc khóc càng ngày càng lớn, vừa khóc vừa kể lể: “Ta tưởng ngươi bỏ ta mà đi ...”. Thượng Quan mặt đỏ rần, vội ngồi dậy lau nước mắt cho nằng, chần chừ hồi lâu cũng nói ra được, “A Chúc, đừng khóc, ta không đi”. Hấn nói câu này, hết lần này đến lần khác, cũng chỉ có vài chữ ngắn gọn đó.

“Thượng Quan Kỳ Hoa ...”. A Chúc vờn hai tay, ôm chặt lấy cổ hấn, nhắc đi nhắc lại: “Thượng Quan Kỳ Hoa, Thượng Quan Kỳ Hoa ...”

Ngồi dưới gốc đào khô héo, Thượng Quan Kỳ Hoa nghe nằng nghẹn ngào gọi tên hấn, trong lòng tự nhiên mềm yếu đi, giống như bị người nhào nặn. Máu trong tim chảy ra, sưởi ấm toàn thân hấn.

Ngày đó, mặt trời trên cao vẫn sáng, giống như hôm nay.

Mà nay, cảnh sắc không thay đổi nhiều, nhưng gốc đào xưa kia không thấy, chỉ thấy trơ lại một khúc gỗ khô...

Ngực hắn thất lại, Thượng Quan Kỳ Hoa hô hấp trở nên rối loạn. Buông Lăng Tiêu kiếm trong tay, Thượng Quan Kỳ Hoa cúi xuống, đưa tay vuốt ve khúc gỗ, tay kia ôm chặt lấy ngực.

Chuyện lần đó hắn vẫn cảm thấy kỳ quái. Hắn vẫn còn nhớ rõ cái mỗ sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim, nhưng lạ ở chỗ, sau khi tỉnh lại hắn ngay cả một vết xước nhỏ cũng không có. A Chúc nói hắn nhớ nhầm, nhưng y phục rách nát cùng vết máu vương vãi khắp nơi cũng là hắn nhớ nhầm sao?

Cũng từ ngày đó, không hiểu vì sao thân thể hắn trở nên mạnh hơn, mạnh đến ngoài sức tưởng tượng của hắn, giống như chỉ qua một đêm hắn đã thêm được 10 năm nội lực ... có khi còn nhiều hơn.

Hắn hỏi A Chúc, nhưng nàng luôn né tránh, không chịu trả lời.

Việc này cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng suy nghĩ cẩn thận ...

Một con rắn xanh trườn qua chỗ hắn, Thượng Quan Kỳ Hoa nhìn theo hướng con rắn bò, trong mắt hơi lóe lên ánh sáng, chỗ đó là nơi tiếp theo hắn muốn đến – địa cung Trần Quốc xây từ ngàn năm trước.

Hắn sợ dĩ biết được nơi này, là vì trong một năm đó, cây hoa đào được hắn chăm sóc rất tốt, A Chúc cũng khỏe hơn rất nhiều, tính ham chơi vì thế có dịp thể hiện, nàng hỏi hắn ... có chuyện gì muốn làm hay không.

Bạn đang đọc truyện *Đào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 1.4

Hắn trầm mặc hồi lâu, đáp: “Bảo thù”.

A Chúc sau đó dẫn hắn tới địa cung, bới ra không ít vật báu, cũng lấy lên Lăng Tiêu kiếm này. Khi đó Thượng Quan Kỳ Hoa mới biết được, kẻ mà nàng gọi là “Thỏ hào mới phát” kia chính là quốc vương Trần Quốc, mà con trai hắn chính là Thái tử.

Thượng Quan Kỳ Hoa dựa vào trí nhớ tiến vào địa cung, đi hết lối đi nhỏ hẹp, một cung điện mênh mông hiện ra trước mắt hắn. Theo lời A Chúc, Trần Quốc thái tử bẩm sinh nói lắp, đại thần trong triều không ai ưa thích hắn, cho nên sinh ra chán ghét, học văn thông thường càng ngày càng ít học, nhưng lại vô cùng thông thuộc huyền học bát quái.

Địa cung đó là hắn dựa theo phong thủy mà xây nên, nghìn năm trôi qua ngay một viên ngói cũng không tổn hại.

Ở tận cùng địa cung, hai bên trái phải có hai cái hầm lớn, bên trong đều chứa vật báu mà thái tử yêu thích khi còn sống, chính giữa đặt một cái giường hàn ngọc, bên trên đặt thi thể người đó, thể nhưng lần trước hai người vào cung, thi thể đã biến mất. Hắn có chút sợ hãi, A Chúc ngược lại không mấy quan tâm, “Tên kia khi còn sống thông minh, lại thích nói nhiều, chết đi rồi thi thể vẫn vững dậy được. Cũng không phải chuyện gì lớn”.

Lần này ...

Đi tới cuối địa cung, Thượng Quan Kỳ Hoa giật mình, lần này ... ngay cả giường hàn ngọc cũng không thấy đâu nữa ...

Hắn tự nhiên có linh cảm, vội chạy đến hai bên địa cung, mở cửa hầm ra nhìn, bảo vật bên trong vẫn còn đầy đủ. Vậy là không có người ngoài vào đây, hắn nghĩ thầm, nếu là người ngoài tuyệt đối sẽ lấy đi bảo vật, chứ không thêm để ý đến chiếc giường công kênh kia.

Hắn lại đi tới chỗ chiếc giường lúc trước, dấu vết vật nặng bị dời đi vẫn còn lưu lại, dấu vết hầy còn mới, nghĩa là mới bị dời đi không lâu.

“A Chúc ...”. Đột nhiên mừng rỡ khiến giọng nói hắn run run.

Nàng vẫn còn sống, đối với hắn không còn gì sung sướng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 5: Ngọn đèn nhỏ tàn lụi

Vì sao nàng bỏ đi? Bỏ đi đến nơi nào?

Hai vấn đề này vẫn làm hấn khó hiểu, hấn không biết, chỉ có đi khắp nơi tìm nàng, liên tục thất vọng, lại liên tục tìm kiếm. Trước đây hấn từng hỏi A Chúc, vì sao phải giúp hấn báo thù, A Chúc cười nói: “Loài người các ngươi khi sống có tâm nguyện, yêu quái cũng muốn có a”.

Chỉ là hấn không biết, tâm nguyện của A Chúc cuối cùng là cái gì.

Khi rời khỏi dốc Bách Lý, Thượng Quan Kỳ Hoa lần lượt đi tới những nơi hấn đã cùng A Chúc đi qua, mỗi gốc cây ngọn cỏ lại gọi lên những kí ức ngọt ngào, nhẹ nhẹ mà vương vất trong lòng không tan.

Hấn đi qua rừng sâu trong núi, nhớ đến A Chúc vui vẻ dạo chơi trong dòng suối nhỏ, lại nghĩ lúc hấn nằm nghỉ trong miếu hoang, nghe bên ngoài miếu tuyết rơi rào rạt, còn A Chúc ngồi bên kia đồng lửa, kể cho hấn nghe chuyện thú vị ngày hôm đó, còi lòng một mảnh trống vắng lạnh lẽo, phủ mờ lên kí ức. Hấn đi ngang qua phố làng chơi, nghe thấy trên Hồng Lô, tiếng ca nữ ngâm nga phiêu theo gió, lại nhớ đến A Chúc ở bên tai hấn nghe ngao xướng khúc “Thấu cốt tương tư gian...”

Lúc đó A Chúc có lẽ không ngờ tới, một ngày kia, Thượng Quan Kỳ Hoa vốn ngây ngô, mộc mạc lại ngày ngày đắm chìm trong nỗi tương tư xuyên đến tận tim...

Mỗi ngày đều là chờ mong rồi lại thất vọng.

Tháng chạp năm Nguyên Vũ thứ tám, Thượng Quan Kỳ Hoa đến chùa Thiếu Lâm. Hấn vào bái kiến trụ trì, vị hòa thượng thần thái vẫn bình thản, đạm mạc như năm đó. Hấn hỏi ông có từng gặp qua cô nương áo hồng cùng tham gia đại hội trừ ma năm đó hay không.

Hòa thượng chỉ bình thản lắc đầu.

Thượng Quan Kỳ Hoa rũ mắt. “Vô đài trừ ma đại hội năm đó, ta có thể đi xem hay không?”

“Thượng Quan thí chủ xin cứ tự nhiên”.

Hai năm trước, Thượng Quan Kỳ Hoa cùng A Chúc rời dốc khỏi Bách Lý, hấn một lòng gia nhập võ lâm để báo thù, hấn có tiền, có võ công, nhưng không có người đi theo ủng hộ — ngoại trừ A Chúc. Hấn muốn gây dựng thanh danh cho bản thân, nhằm sau này tiện việc chiêu mộ nhân tài giúp sức, thế nhưng hoàn cảnh trước đây của hấn hoàn toàn không đủ để tạo uy phong. Chính lúc đó, Thiếu Lâm Tự đứng ra thành lập trừ ma hội, kêu gọi anh hùng võ lâm cùng nhau bàn bạc đại sự diệt trừ Ma giáo.

Thượng Quan Kỳ Hoa không nghĩ ra cách nào khác, liền bị A Chúc nắm lấy cánh tay, “Đi, chúng ta cũng đi”

Hấn hơi hoảng, “Ta, ta không phải là hào kiệt...”

“Tin ta đi, người hiện giờ có thể vượt trên cả võ lâm”. A Chúc vỗ vai hấn nói, “Đi, chúng ta đi mua một ít xiêm y cho người”.

Sau đó, hấn bị A Chúc mặc lên người một bộ đồ trắng, phong thái tiêu điều, khi đại hội trừ ma diễn ra được phân nửa, hấn đột ngột xuất hiện giữa vô đài. Về mặt hấn vẫn điềm đạm như trước, nhìn bốn phía xung quanh, thấy tất cả đều là những đại hiệp uy danh chấn động một phương, nghĩ đến phải thể hiện trước mặt những người này, hấn tự nhiên muốn im lặng mà lui ra.

Đúng lúc đó, A Chúc dẫn đến một giáo đồ ma giáo, thẳng tay ném xuống dưới chân vô đài, cao giọng nói: “Đây là Đường chủ Ngự Phong Đường của Ma giáo, chính là lễ vật công tử nhà ta đưa đến ra mắt chư vị”.

Tên Đường chủ kia đích xác là bị Thượng Quan Kỳ Hoa bắt được, hấn chỉ là nghe theo A Chúc nói, tiến lên, vỗ nhẹ vào đầu hấn, sau đó tên Đường chủ liền hôn mê. Thượng Quan chưa bao giờ biết, người trong Ma giáo lại yếu ớt như vậy, hay là dó thân thể hấn đã mạnh hơn nhiều so với trước đây...

A Chúc vừa dứt lời, tất cả đều ồ lên.

Trụ trì Thiếu Lâm là người lên tiếng trước tên, “Xin hỏi đại danh của thiếu hiệp?”

Hấn chậm rãi nói: “Thượng Quan Kỳ Hoa”.

Những người ở đây chẳng mấy ai biết tới môn chủ một môn phái nhỏ như vậy, tất nhiên tò mò quay sang hỏi nhau. Thấy không có người biết đến hấn, trụ trì lại hỏi: “Xin hỏi ngài thuộc môn phái nào?”

A Chúc đứng bên cạnh vuốt vuốt khóe miệng, Thượng Quan ngậm vận nội lực, từ trong miệng bật ra tiếng cười nhạt, “Hừ”.

Chỉ một âm tiết ngắn gọn, nhưng khiến cho mọi người xung quanh bất mãn, A Chúc trợn mắt nói dối: “Công tử nhà ta từ trước đến nay không thích người khác tra hỏi gia thế”.

Cao thủ, dù sao vẫn có điểm kì dị. A Chúc chỉ nói có vậy.

Trụ trì lại nói: “Xin hỏi thiếu hiệp hôm nay đến tận đây vì việc gì?”

Thượng Quan Kỳ Hoa nói đơn giản: ‘Chiêu binh mã, diệt Ma giáo’. Hắn nói “diệt”, không phải “đẩy lui”, cũng không phải “xua đuổi”. A Chúc bình thần nhìn hắn, không nói gì.

“Tiểu tử ngông cuồng”. Một đại hiệp trên dưới 40 tay cầm đại đao, đứng lên, “Mọi người ở đây vì sao phải làm binh mã cho người?”

A Chúc xoa xoa chân mày. Thượng Quan Kỳ Hoa chỉ nhướn mi, “Hm?”, ngữ điệu thoát ra, chỉ thấy có khinh miệt, lại cực kì khiêu khích.

A Chúc lạnh lùng nói: “Nếu người thấy bất mãn, sao không cùng công tử nhà ta giao đấu?”. Thượng Quan Kỳ Hoa nhìn Thanh Long đao trên tay hắn, trong mắt hơi có chút e ngại.

Người kia nghe vậy, nhún người nhảy lên võ đài. Thượng Quan theo bản năng muốn lùi về sau, A Chúc ở sau người nhẹ nhàng đẩy hắn, sau đó hung hăng cản chặt môi. Hắn cực kì bất đắc dĩ, da đầu run lên, vận đủ nội lực, cùng lúc “hừ” nhẹ một tiếng.

Đối phương sững người, lặng im quan sát Thượng Quan một lát, bỗng nhiên cười nói: ‘Quả nhiên là tuổi trẻ tài cao! Ta Đại Đao Vương cam tâm tình nguyện làm thuộc hạ của người!’

Thượng Quan nhìn hắn chăm chú, lại quay đầu nhìn A Chúc, nàng chỉ đắc ý nhìn lên trời, lè lưỡi cười nghịch ngợm.

Bạn đang đọc truyện *Đào Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 2.2

Võ hiệp thần bí Thượng Quan Kỳ Hoa, tại đại hội trừ ma bắt đầu có thanh danh.

Từ đó, tên của hắn trở thành bốn chữ Ma giáo sợ nhất.

Chỉ là mọi người không biết, sau trừ ma hội, hắn bị “thị nữ” si nắng một trận: “Hừ! Nhìn người xem! Đại hiệp cái gì! Có loại đại hiệp nào vừa mới lên đài thì run như vậy không? Người sợ cái gì chứ?!”

“A Chúc”. Khi đó hắn chỉ nhìn nàng, không biết nên nói gì, “Ta rất cao hứng”. Hắn ôm lấy A Chúc, tựa đầu bên gáy nàng, “A Chúc, A Chúc”. Cứ thế gọi liên tục.

A Chúc thờ dài một tiếng: “Người hiện giờ chỉ giống con chó muốn được vuốt ve”. Nói rồi cũng ôm lấy hắn, hơi thở nhẹ nhàng phả bên tai.

Thượng Quan Kỳ Hoa vẫn còn nhớ, ngày đó, đôi tay mềm mại vỗ về làm cho hắn say mê.

Hôm nay, hai năm sau, hắn lại lần nữa đứng trước võ đài, không mang trong lòng thù hận, không bị mọi người chú ý mà run sợ, chỉ có ánh nắng cùng gió lạnh giữa đông quất vào mặt hắn.

“A Chúc”. Hắn đứng giữa võ đài trống không thầm gọi tên nàng. Trong trí nhớ, sau khi hắn thành danh, A Chúc cũng ít khi ở cạnh hắn. Hắn vội vàng báo thù, vội vàng tiêu trừ Ma giáo, mỗi khi quay đầu lại đều có bóng dáng hồng nhật đứng ở phía sau, yên lặng mà nhìn hắn, cười tươi rạng rỡ.

Dần dần, hắn cho rằng nàng ở cạnh hắn là điều đương nhiên.

Cho dù thế nào, A Chúc vẫn đứng đó.

Hiện giờ nhớ lại, Thượng Quan Kỳ Hoa mới giật mình, hắn đối với A Chúc, thì ra vô tâm như vậy.

Tâm can hắn rối loạn, giống như một thứ cỏ dại mọc tràn lan, nhưng không thể quét sạch.

Hắn chưa từng tặng nàng cái gì, ngay cả trâm cài tóc cũng chưa từng, cũng chưa bao giờ lưu lại dấu ấn gì bên người nàng. Nếu là rời đi như vậy, có lẽ nàng rất nhanh sẽ quên hắn.

Thượng Quan Kỳ Hoa nắm chặt Lăng Tiêu kiếm, đôi mày nhíu chặt, một nửa là đau đớn, nửa khác là hối hận.

Hắn vốn ngốc nghếch, đơn giản lại chậm chạp, bị quên đi cũng đáng. A Chúc thông minh như vậy, từ lâu đã vẽ xung quanh hắn một vòng tròn, đem sinh mệnh hắn giam cầm trong đó, khắp nơi lưu lại vết tích, từ nhỏ như thanh Lăng Tiêu kiếm, đến lớn như giúp hắn báo thù, thậm chí ngay cả suy nghĩ của hắn, tất cả đều là giọng nói của nàng.

Thấu cốt tương tư, tương tư thấu cốt. Hắn nghĩ, đau lòng như vậy, đều là đáng đời.

Năm Nguyên Vũ thứ 9. Nơi nơi đều là sum họp đón năm mới.

Thành Lạc Dương vừa trải qua một trận mưa tuyết, cả dãy phố dài phủ một màu trắng như lụa. Nam tử đội mũ mang một thanh kiếm bước ở đầu đường vắng vẻ. Trong một ngày đoàn viên vui vẻ thế này, một mình bước đi khiến người ta không khỏi tò mò về hắn.

“Nguy rồi nguy rồi!”. Một người áo xanh chạy tới, trong lúc rối loạn va phải Thượng Quan Kỳ Hoa, đồ vật ôm trong tay rơi cả xuống đất. “Ai ya, ai ya, làm thế nào đây! Làm thế nào đây!”. Người kia cuống quýt cúi xuống nhặt nhanh đồ đạc rơi vãi khắp nơi.

Hắn cũng khom người giúp đỡ, nếu hắn vừa rồi không thất thần, đương nhiên sẽ không bị xô đẩy dễ dàng như vậy. Vừa lúc cúi xuống, hắn đột nhiên sững người, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người nam tử đang nhặt nhanh.

Hương hoa đào, vào thời điểm này ở Lạc Dương, làm sao có được hoa đào ...

Người áo xanh vừa nhặt xong đồ đạc trong tay, cũng không để ý tới Thượng Quan ở bên cạnh, vội vàng chạy đi mất hút.

Hắn không để lỡ một giây, lập tức đuổi theo người nọ.

Người đó không biết mình đang bị theo dõi, chạy qua vài con hẻm nhỏ, đi vào một căn nhà nhỏ bình thường.

Thượng Quan do dự một chút, cuối cùng lẳng lặng lên vào nhà, chọc một lỗ nhỏ trên cửa sổ, hắn nhìn vào bên trong, nhưng không thấy ai. Hắn trong lòng kinh ngạc, chần chừ vài giây rồi đẩy cửa đi vào.

Căn phòng trống rỗng, không có người ở, hắn đi vào phòng trong, phút chốc ngẩn người, trên mặt giường một tấm ván gỗ rất lớn đã bị mở, bên trong là cầu thang sâu hun hút, không biết thông tới đâu.

Hắn bỗng dưng cảm thấy hi vọng, tự giác cẩn trọng, từng bước một, theo cầu thang đi xuống phía dưới.

Lối đi bên dưới rất dài, lại rất giống địa cung Trần quốc. Hắn mỗi bước đi về phía trước, nỗi mong chờ lại càng lúc càng mạnh, đi tới tận cùng lối đi, cảnh tượng trông trải trước mắt khiến tim hắn phút chốc đập loạn, chiếc giường hàn ngọc lúc trước hiện giờ phủ một lớp đất mỏng, một cành hoa đào mảnh khảnh, yếu ớt cắm ở trong đất.

“A ... A Chúc”. Mặc dù cố gắng duy trì bình tĩnh, nhưng hắn không kìm được mà gọi tên nàng.

“Ai nha”. Nam tử vừa nãy bận rộn bên giường hàn ngọc giật mình ngẩng đầu, nhìn thấy Thượng Quan Kỳ Hoa, hắn tựa hồ kinh hãi, “Người cũng vào được?”

Thượng Quan đưa mắt nhìn quanh mật thất, không có người hắn muốn tìm, lúc này mới nhìn đến người nọ. Hắn cười cười với Thượng Quan, “Hạnh ngộ a hạnh ngộ, A Chúc cũng có kẻ về ta với ngươi, ta là thái tử Trần quốc”.

Thượng Quan Kỳ Hoa hỏi lại. “Người con nói lấp của thổ hào kia?”

Điều cười trên mặt thái tử Trần quốc phút chốc cứng đờ, hắn cúi đầu chùi rửa một hai câu, đến lúc ngẩng lên vẫn tươi cười như cũ. “Sau khi làm xác sống ta không còn nói lấp nữa. Nhưng chẳng qua chỉ là nói một từ hai lần mà thôi”.

“A Chúc đâu?”. Thượng Quan không thèm để ý đến hắn.

Thái tử buông tay nói: “Vừa mới đánh ta một trận, sau nói muốn đi tìm ngươi, giờ chạy mất rồi”.

Thượng Quan giật mình, không hiểu rõ lời hắn nói.

Thái tử gãi đầu, “Dù sao cũng là ta sai lầm, hồi đó nghe nói giáo chủ Ma giáo bị chém, ta liền tò mò chạy đến xem sao, đến nơi vừa lúc thấy yêu thụ hoa đào nghìn năm trước, ta thấy nàng không có nội đan, lại có vẻ sắp chết đến nơi, liền hảo tâm đem nàng trở về trồng ở trong nhà. Thật là khổ cực, vì nàng ta còn tự mình đi lấy chân thân của nàng, lại còn đem cả giường hàn ngọc đi nữa. Mất bao nhiêu công mới hồi phục được cho nàng, vậy mà lại bị mắng một trận, nhờ thế ta mới biết chuyện của hai người. Nhưng mấy ngày nay nàng vừa rồi được khỏi giường, liền làm loạn lên muốn đi tìm ngươi, ta không cho phép ... nàng liền đánh ta một trận rồi bỏ chạy”.

Thượng Quan đã hiểu một ít, nhưng càng hoang mang hơn, “Nội đan là gì? Mà sao lại sắp chết?”

“Ngươi còn không biết sao?”. Thái tử nhướn mi, “Theo lý thuyết ngươi đã phải chết một lần rồi”. Hắn chỉ chỉ vào ngực Thượng Quan, “Tim của ngươi bị Ô Nha yêu đâm thủng một lỗ, là A Chúc dùng nội đan tu luyện ngàn năm của nàng giúp ngươi hồi sinh, nhờ thế cứu được ngươi một lần”.

Thượng Quan chỉ nghe bên tai “choang” một tiếng, trong chốc lát ngất người.

“Thế nhưng yêu quái không có nội đan tự nhiên không sống được bao lâu, nàng có thể cùng người xuôi ngược hai năm qua thật bản lĩnh rất lớn. Nếu không gặp được ta ...”. Thái tử bắt đầu khoe khoang trở lại.

Thế nhưng lời hắn nói không vào nổi tai Thượng Quan Kỳ Hoa.

Nội đan ... thì ra vì vậy mà hắn có thể mạnh lên như vậy chỉ sau một đêm, cũng vì vậy mà A Chúc đột nhiên muốn giúp hắn đi báo thù, bởi vì biết bản thân chẳng sống được bao lâu, cho nên, muốn khi còn sống nhìn thấy hắn hoàn thành tâm nguyện sao?

Bạn đang đọc truyện *Đào Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương kết

Thực sự là đồ ngốc.

Đau xót đâm vào tận tim, hắn một tim đè lên ngực, lại càng hận chính mình.

“A Chúc ở đâu?”

“Ai biết được, nhưng đêm nay là Tết Nguyên Tiêu, trong thành có hội hoa đăng, nha đầu đó có lẽ thích đi chơi ...”

Không đợi thái tử nói xong, Thượng Quan Kỳ Hoa xoay người biến mất.

“Hừ, cả một đám toàn là vong ân phụ nghĩa!”. Thái tử tức tối, giậm chân bất mãn.

Hội hoa đăng Nguyên Tiêu kéo dài suốt dọc dãy phố, ngay cả trời đêm cũng sáng rực như ban ngày. Mỗi người đi chơi hội đều mang theo nụ cười rạng rỡ, không khí tràn ngập hạnh phúc.

Hắn không còn đội mũ, thay vào đó khoác một tấm áo trắng, chỉ vì A Chúc từng nói, quần áo như vậy, rất dễ khiến người khác chú ý. Hắn đi vào giữa biển người, ánh mắt mang âu lo đảo quanh tìm kiếm.

Bỗng nhiên, hắn sững người, trước một quầy bán đèn lồng bên đường, một dáng người hồng nhạt thu hút toàn bộ tâm trí hắn. Giờ khắc này hắn căng thẳng như cô gái sắp về nhà chồng. “A Chúc!”. Hắn đi như chạy, vội vàng kéo tay người kia, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt lạ đó, hắn từ vui mừng như điên chuyển thành thất vọng, “Xin ...”

“Thượng Quan Kỳ Hoa!”

Một tiếng hét lớn đập vào tai hắn. Nghe thấy tiếng nói kia, hắn cả người cứng đờ, nhất thời không dám quay đầu.

“Người, muốn tự mình chặt tay hay muốn ta giúp người?”. Ngừ điệu lạnh lùng, tức giận cùng độ kỳ lạ rõ mồn một. Thượng Quan mím môi, cuối cùng buông tay cô nương kia ra.

Hắn háng giọng, giống như đứa trẻ con xấu hổ, sợ hãi mà quay đầu lại. Trong giây lát ánh mắt họ gặp nhau, ánh đèn lộng lẫy xung quanh tựa hồ biến thành vô số đốm sáng mờ ảo, trôi đi nhanh chóng. Chỉ có hình dáng của nàng phản chiếu trong mắt hắn.

“A Chúc ...”

“Đừng gọi ta!”. A Chúc giận dữ bỏ đi, Thượng Quan lập tức đuổi theo, vội vàng mà hơi thô bạo bắt lấy tay nàng, lôi kéo nàng vào lòng.

Hồ hấp dồn dập không ngừng lại được, hắn không biết nên nói thế nào, vô số yêu thương mong chờ dồn nén bấy lâu, cuối cùng đọng lại thành câu nói, “Ta tìm nàng lâu quá rồi”.

A Chúc không hiểu được, “Ta không phải mới ngủ một giấc sao, người chạy đi đâu tìm ta?”

“Ta tìm nàng lâu rồi ...”

Lâu đến nỗi gần như quên mất chính mình.

A Chúc tuy rằng không hiểu, nhưng cũng thoải mái vỗ vỗ lưng hắn, “Thả lỏng một chút. Ta ở đây, sau này không đi mất là được”.

Thượng Quan chỉ có trầm mặc. Hắn nghĩ, nếu như quay ngược lại thời điểm gặp A Chúc, như vậy giờ này hắn có lẽ cũng không biết, chính mình mắc nợ nàng thế nào.

Trước mặt mọi người ôm nhau lâu như vậy, người qua đường xung quanh cũng chú ý, cho dù da mặt dày như A Chúc cũng phải đỏ mặt, nàng cân nhắc một chút rồi nói: “Thượng Quan Kỳ Hoa, ngươi nếu lưu luyến ta như vậy, hay là cưới ta đi”.

Hắn ngây ngốc, choáng váng.

Cảm giác này, giống như lúc A Chúc cúi đầu hôn hắn, lúc đó tim hắn cũng muốn nhảy khỏi lồng ngực.

A Chúc thấy hắn không có phản ứng, không khỏi buồn phiền nói: “Chúng ta ôm cũng đã ôm, hôn cũng đã hôn, ngươi muốn cao chạy xa bay sao?”

“... Không muốn”. Hắn đỏ mặt, nhẹ nhàng nói.

Hay nói đúng hơn, là cậu còn không được.

Bạn đang đọc truyện *Đào Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.